

Sygn. akt IC 146/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2019r.

Sąd Rejonowy w Garwolinie Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: Sędzia SR Grzegorz Zajączkowski

Protokolant: sekr. sąd. Iwona Listopad

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 grudnia 2019r. w G.

sprawy z powództwa **A. D.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę 54.259 zł

I. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz A. D. kwotę 9.314,54 zł (dziewięć tysięcy trzysta czternaście złotych pięćdziesiąt cztery grosze), wraz z odsetkami ustawowymi od kwot 8.358,98 zł (osiem tysięcy trzysta pięćdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) – od dnia 10 października 2016r. do dnia zapłaty i od kwoty 955,56 zł (dziewięćset pięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 23 marca 2018r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. odstępuje od obciążania stron zwrotem kosztów procesu na rzecz strony przeciwnej, w szczególności odstępuje od obciążania powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego,

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Oddziału (...) Sądu Rejonowego w Garwolinie kwotę 2.001,86 zł (dwa tysiące jeden złoty osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłych w niniejszej sprawie.

Sygn. akt IC 146/18

UZASADNIENIE

W dniu 23 marca 2018r. do tut. Sądu wpłynął pozew A. D. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 54.295 zł. W pozwie powódka wniosła o zasądzenie kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, 764,16 zł – tytułem zwrotu kosztów leczenia, 2.400 zł – tytułem zwrotu kosztów pomocy i opieki osób trzecich, 166 zł – tytułem zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych, 964,38 zł – tytułem odszkodowania za koszty leczenia.

Pismem procesowym z dnia 29 października 2018r. powódka doprecyzowała żądanie pozwu, podtrzymując pozostałe żądania, w tym żądanie zasądzenia kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia, doprecyzowała żądanie zasądzenia kwot 772,98 zł i kwoty 955,56 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia z różnymi terminami biegu odsetek.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, iż z uwagi na fakt że przedmiotowe zdarzenie „nie pozostawiło trwałych następstw, (...), powódka nie odniosła obrażeń ciała, które mogłyby skutkować rozstrojem zdrowia lub trwałym uszczerbkiem na zdrowiu, brak jest przesłanek do wypłaty jakiegokolwiek kwoty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (k. 85-85v.- odpowiedź na pozew).

W dalszym toku sprawy powódka popierała pozew, pozwany wnosił o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezspornym jest, że w dniu 8 lipca 2016r. powódka brała udział w zdarzeniu komunikacyjnym, jako kierująca samochodem zatrzymała pojazd który został uderzony od tyłu. Bezspornym jest, iż kierujący pojazdem który najechał na auto powódki M. W. Nakazowym Sądu Rejonowego w Garwolinie w sprawie IIK 745/16 z dnia 16 listopada 2016r. uznany został za winnego przedmiotowego przestępstwa i za powyższe skazany (k. 16 – kopia Wyroku Nakazowego). Bezspornym jest, iż pozwane (...) S.A. z siedzibą w W. jako ubezpieczyciel sprawcy zdarzenia w zakresie OC co do zasady ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za przedmiotowe zdarzenie.

Po przedmiotowym zdarzeniu na jego miejsce wezwana została karetka pogotowia, która przewiozła powódkę do Szpitala (...) w G.. W szpitalu tym powódka zaopatrzona została kołnierzem ortopedycznym z zaleceniem oszczędnego trybu życia, przez kilka tygodni powódka przyjmowała leki przeciw bólowe, nosiła kołnierz ortopedyczny przez 4 tygodnie.

Na okoliczność zastosowanego sposobu leczenia i skutków przedmiotowego zdarzenia dla zdrowia powódki dopuścił Sąd i przeprowadził dowód z opinii biegłego traumatologa K. K. (k. 175-178 – opinia) oraz opinii uzupełniającej tego biegłego (k. 299-299v. – opinia uzupełniająca).

Jak zaopiniował biegły ortopeda traumatolog K. K., powódka po wypadku „została przewieziona karetką na (...) do Szpitala (...) w G.. Wykonano badanie CT głowy i szyi. W wykonanych badaniach nie stwierdzono zmian pourazowych. (...) Została zaopatrzona kołnierzem ortopedycznym Campa i skierowana do dalszego leczenia w (...). Otrzymała receptę na leki p-bólowe (D., A.), i lek miorelaksacyjny S.. Nosiła kołnierz ortopedyczny przez 4 tygodnie” (k. 175 - opinia).

Nadto jak zaopiniował biegły: „dolegliwości bólowe we wczesnym okresie po skręceniu kręgosłupa szyjnego wynikają z naciągnięcia mięśni szyi, a zwłaszcza mięśni mostkowo-obojczykowo-sutkowych, oraz z naciągnięcia więzadeł i torebek stawowych kręgosłupa. W zależności od stopnia naciągnięcia większe nasilenie dolegliwości bólowych trwa 3-6 tygodni w tym czasie pacjent stosuje kołnierz ortopedyczny, systematycznie przyjmuje leki p.bólowe. Po odstawieniu kołnierza ortopedycznego zwykle korzysta z rehabilitacji. W przypadku urazów skrętnych szyi po okresie 4-6 tygodni zmniejsza się zapotrzebowanie na leki p - bólowe. Jednak u powódki stwierdzono dodatkowo zmiany kręgosłupa szyjnego nie związane z wypadkiem” (k. 176v.- opinia), tj. stwierdzono u powódki zmiany zwyrodnieniowe nie związane z wypadkiem. „takie zmiany objawiają się dolegliwościami bólowymi” (k. 176v.- opinia). „U powódki stwierdzono wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne nie tylko w odcinku szyjnym, ale również w odcinku piersiowym i lędźwiowym” (k. 177 - opinia). Nadto biegły zaopiniował: „następstwa urazu skrętnego szyi zostały wyleczone. Obecnie dominują objawy wynikające ze zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych kręgosłupa. Takie zmiany nie zostaną nigdy wyleczone” (k. 176v.- opinia).

Jak zaopiniował biegły: „Dolegliwości bólowe, na które powódka skarży się obecnie nie mają związku z wypadkiem z dnia 8 lipca 2016r. Obecne dolegliwości wynikają z przewlekłych zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych kręgosłupa które nie mają związku z przebyłym wypadkiem. (...). Z powodu przebytego wypadku nie istnieją ograniczenia w życiu codziennym, w realizacji funkcji społecznych i rodzinnych” (k. 177v. - 178 opinia).

Odnosnie zakresu wymaganej przez powódkę opieki po wypadku biegły zaopiniował „przez ok. 6 tygodni po wypadku mogła wymagać pomocy innych osób przy wykonywaniu cięższych zakupów, przenoszenia cięższych przedmiotów powyżej 5 kg. Uważam, że z powodu wypadku z dnia 8 lipca 2016r., przez 6 tygodni wymagała pomocy innych osób po ok. 1 godzinę dziennie” (k.177 - opinia).

Odnosnie weryfikacji, czy faktury i rachunki za leczenie mają związek z wypadkiem biegły zaopiniował: „Faktury i rachunki na k. 41, 42, 44, 46, 47, 48, 49,50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57 mają związek z wypadkiem z dnia 8 lipca 2016r.

(k. 177 - opinia). Przy czym biegły stwierdził, że rachunki na kartach 75-78 nie mają związku z wypadkiem, jednak zwrotu za te ostatnie rachunki powódka nie żądała.

Powódka kwestionowała opinię biegłego, domagając się ustalenia, że doznała zwichnięcia, skręcenia i naderwania stawów i więzadeł szyi.

Jak podniósł biegły w opinii uzupełniającej twierdzenie, że nastąpiło u powódki „zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł szyi” wynika z tego **„że tak jest opisany symbol S13, nadany dla tego urazu. W rzeczywistości powódka nie miała ani zwichnięcia, ani naderwania, ani skręcenia stawów i więzadeł szyi (...). Od dnia wypadku mogły się uaktywnić dolegliwości bólowe wynikające ze zmian zwyrodnieniowych w obrębie kręgosłupa”** (k. 299 - opinia uzupełniająca).

Opinie biegłego wydane zostały bez wątpienia przez biegłego posiadającego wiadomości specjalne, niezbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W ocenie Sądu Rejonowego opinia ta są logiczne, zrozumiałe i spójne, bardzo szeroko umotywowane, są też miarodajne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i nie zostały w istocie w żadnej mierze skutecznie podważone przez żadną ze stron procesu.

Nadto w sprawie niniejszej na wniosek powódki dopuścił Sąd i przeprowadził dowód z opinii biegłego neurologa W. D. (k. 244-257-opinia). Jak zaopiniował biegły „W wyniku wypadku drogowego z dnia 08.07.2016 roku u powódki nie doszło do uszkodzenia układu nerwowego ośrodkowego ani obwodowego. Podczas diagnostyki szpitalnej bezpośrednio po w/w zdarzeniu oraz w trakcie późniejszego leczenia i diagnostyki ambulatoryjnej, nie stwierdzono u opiniowanej żadnych deficytów neurologicznych. W obecnym badaniu sądowo – neurologicznym również brak trwałych deficytów z zakresu układu nerwowego” (k. 253 - opinia). „Bezpośrednio po przedmiotowym wypadku drogowym powódka była diagnozowana w (...) w G., nie stwierdzano wówczas żadnych obrażeń głowy, nie opisywano objawów wstrząśnienia mózgu, ani innych zaburzeń z zakresu układu nerwowego. (k. 253 - opinia).

„Dolegliwości bólowe odcinka szyjnego kręgosłupa, bezpośrednio wynikające z następstw przedmiotowego wypadku komunikacyjnego, o istotnym klinicznie – dość znacznym, a następnie średnim nasileniu, występowały u powódki przez około 1,5 miesiąca po wypadku. (...). Dokumentacja medyczna powódki dołączona do akt sprawy nie dowodzi o prowadzeniu u niej leczenia neurologicznego. (...) Obecny stan neurologiczny jest prawidłowy, nie jest następstwem obrażeń doznanych w/w wypadku drogowym”. (k. 254-255- opinia). „Brak neurologicznych przeciwwskazań do wykonywania podstawowych czynności życia codziennego w sposób niezakłócony funkcji społecznych i rodzinnych” (k. 256 - opinia).

Także ta opinia ta wydana została bez wątpienia przez biegłego posiadającego wiadomości specjalne, niezbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W ocenie Sądu Rejonowego opinia ta nie budzi zastrzeżeń, jest miarodajna dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i nie została w istocie w żadnej mierze podważona przez żadną ze stron procesu.

Odnosnie wysokości należności należnego powódce zadośćuczynienia w ocenie Sądu Rejonowego adekwatna w realiach niniejszej sprawy z tego tytułu jest kwota 7.000 zł i taką też kwotę tytułem zadośćuczynienia zasądził Sąd w Wyroku.

Zauważyć należy, iż w sprawie niniejszej jak zaopiniował biegły, u powódki dolegliwości bólowe we wczesnym okresie po skręceniu kręgosłupa szyjnego wynikają z naciągnięcia mięśni szyi, a zwłaszcza mięśni mostkowo-obojęczykowo-sutkowych, oraz z naciągnięcia więzadeł i torebek stawowych kręgosłupa. W zależności od stopnia naciągnięcia większe nasilenie dolegliwości bólowych trwa 3-6 tygodni w tym czasie pacjent stosuje kołnierz ortopedyczny, systematycznie przyjmuje leki p.bólowe. Powyższe w rozumieniu art. 444 §1 kc w zw. z art. 454 §1 kc stanowi podstawę do żądania zadośćuczynienia.

Należy jednak w realiach niniejszej sprawy podkreślić stres, strach i krzywdę moralną, jaką odczuwała powódka z tego tytułu, iż w trakcie kolizji absolutnie przez powódkę niezawinionej, powódka która jechała całkowicie prawidłowo,

zgodnie z przepisami doznała urazu, który ograniczył istotnie jej możliwości opieki nad jej kilkumiesięcznym dzieckiem. Dolegliwości bólowe utrzymywały się u powódki wg opinii biegłego przez ok. 6 tygodni.

W ocenie Sądu Rejonowego, biorąc pod rozwagę rodzaj i zakres krzywdy doznanej przez powódkę w wyniku przedmiotowego zdarzenia, rodzaj i rozmiar cierpień, adekwatna z tego tytułu jest kwota 7.000 zł, podobnie jak zasadne jest żądania zasądzenia od niej odsetek z uwagi na fakt, iż pozwany dysponował dokumentacją niezbędną do oceny żądania powódki.

Jak podniesiono w orzecznictwie: „Wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę, a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie należnego zadośćuczynienia, może się natomiast różnie kształtować w zależności od okoliczności sprawy. Terminem, od którego należą się odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę, może być więc, w zależności od okoliczności sprawy, zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie o zadośćuczynieniu, jak i dzień tego wyrokowania.” Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 maja 2014 r. I ACa 1592/13 (LEX nr 1477200).

W ocenie Sądu Rejonowego, uwzględniając całokształt okoliczności sprawy oraz rozmiar doznanych przez powódkę krzywd i cierpień, wysokość zasądzonego roszczenia tytułem zadośćuczynienia jest adekwatna do okoliczności sprawy.

W nauce prawa i orzecznictwie ugruntował się pogląd opowiadający się za kompensacyjnym charakterem przewidzianego w art. 445 §1 kc zadośćuczynienia pieniężnego tj. uznający je za sposób naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych (wyrok SN z 4.06.1968 r., I PR 175/68, OSNCP 1969, nr 2, poz. 37 oraz uchwała pełnego składu Izby Cywilnej SN z 8.12.1973 r. III CZP 37/73 OSNCP 1974, nr 9, poz.145).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 października 2015 roku sygn. akt V CSK 730/14 „zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 KC pełni funkcję kompensacyjną, przyznana suma pieniężna ma stanowić bowiem przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Podstawowym kryterium określającym rozmiar należnego zadośćuczynienia jest rozmiar doznanej krzywdy tj. rodzaj, charakter, długotrwałość cierpień fizycznych, ich intensywność i nieodwracalność ich skutków. Ocenie podlegają również cierpienia psychiczne związane zarówno z ich przebiegiem, jak i w razie ich nieodwracalności ze skutkami, jakie wywołują w sferze życia prywatnego i zawodowego. Zadośćuczynienie za krzywdę wyrządzoną czynem niedozwolonym jest świadczeniem przyznawanym jednorazowo, ma charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę za wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno te, których poszkodowany już doznał, jak i te które zapewne w związku z doznany uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, wystąpią u niego w przyszłości, jako możliwe do przewidzenia następstwa czynu niedozwolonego.”

Sąd uwzględnił również żądanie zasądzenia kwot 772,98 zł i 955,56 zł (tj. łącznie 1728,54 zł) tytułem zwrotu kosztów leczenia powódki (k. 147 - pismo precyzujące żądanie pozwu w tym zakresie).

Podkreślić przy tym należy, że biegły ortopeda traumatolog w swojej opinii zweryfikował faktury i rachunki wskazując, iż rachunki na kwoty zasądzone przez Sąd „mają związek z wypadkiem z dnia 8 lipca 2016 roku” (k. 177 - opinia). Zasądził również Sąd na rzecz powódki kwotę 166 zł dochodzoną w pozwie z tytułu dojazdów powódki do placówek medycznych – wykazanych i udowodnionych w dokumentacji medycznej, po przesądzeniu przez biegłego ortopedę traumatologa, że były następstwem przedmiotowego wypadku.

Odnośnie żądania zasądzenia kwoty 2400 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy i opieki osób trzecich, Sąd zasądził z tego tytułu kwotę 420 zł, kierując się również ustaleniami opinii biegłego ortopedy traumatologa K. K.. Biegły ten zaopiniował, że: „przez ok. 6 tygodni po wypadku (powódka) mogła wymagać pomocy innych osób” (k. 177 - opinia). Przyjmując więc kwotę 10 zł za godzinę takiej pomocy przyjętą przez powódkę w pozwie (k.11 – pozw) i przemnażając ją przez 1 godzinę 7 dni razy przez 6 tygodni dało to 42 dni razy 10 zł, równa się 420 zł. W pozostałej części żądanie to Sąd oddalił.

Odnosnie rozliczenia kosztów procesu, w ocenie Sądu Rejonowego w sprawie niniejszej zasadnym było na podstawie art. 102 kpc uznać, iż zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek nakazujący odstąpienie od obciążania powódki jakimikolwiek kosztami procesu na rzecz strony pozwanej.

Sąd Rejonowy zauważa przy tym, że w sensie rachunkowym pozwany w większej części sprawę wygrał niż przegrał. Jednakże zauważyć również należy i stanowczo podkreślić, że pozwany ubezpieczyciel przed wytoczeniem powództwa i w toku procesu, kwestionował jakąkolwiek odpowiedzialność finansową względem powódki i nie wypłacił jej żadnych kwot z tytułu zdarzenia ubezpieczeniowego. Powódka doznała uszkodzenia ciała (choć nie w takim zakresie jak podnosiła to w pozwie) i dopiero znacznym wysiłkiem, prowadząc żmudne postępowanie dowodowe w toku procesu wykazała powódka, że co do zasady ma prawo domagać się od pozwanego roszczeń finansowych. Dlatego też w ocenie Sądu Rejonowego zasadnym było też obciążenie pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa tymczasowo wyłożonych przez ten Sąd kosztów opinii biegłych (k. 270, 275, 303 - Postanowienia).

Z uwagi na wyżej podniesione względy Sąd orzekł jak w Wyroku.